

Sygn. akt VIII C 1014/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. w G.

przeciwko R. M.

o zapłatę 3.508,77 zł

1. zasądza od pozwanej R. M. na rzecz powoda (...) S. w G. kwotę 3.338,77 zł (trzy tysiące trzysta trzydzieści osiem złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej.

Sygn. akt VIII C 1014/15

UZASADNIENIE

W dniu 4 kwietnia 2012 roku powód (...) F. S. w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej R. M. powództwo o zapłatę 3.508,77 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 17 listopada 2009 roku zawarł z pozwaną umowę o linię pożyczkową, na podstawie której udzielił pozwanej pożyczki odnawialnej – uzyskała ona prawo do wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego do kwoty 3.000 zł. Jednocześnie, zgodnie z umową, pozwana była zobowiązana do dokonywania comiesięcznych wpłat na rachunek w wysokości określonej umową, wykorzystanej w ramach limitu kwoty pożyczki. Od zadłużenia przekraczającego przyznany limit oraz od należności przeterminowanych powód zastrzegł sobie prawo naliczania umownych odsetek karnych, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym. W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego powód miał prawo zaliczać dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności na pokrycie pożyczki. Z uwagi na to, że pozwana nie regulowała należności w ustalonym terminie, powód wypowiedział jej umowę, w następstwie czego całe zadłużenie stało się wymagalne z dniem 26 marca 2012 roku. Pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego

przedmiotowym powództwem w wysokości 3.508,77 zł, na które składa się: kapitał pożyczki 3.000 zł, odsetki do dnia wniesienia pozwu w wysokości 508,77 zł. **(pozew k. 2-4)**.

W dniu 19 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. **(nakaz zapłaty k. 4v, sprzeciw k. 9v-11, postanowienie k. 17-17v)**.

Następnie powód uzupełnił braki formalne pozwu w postępowaniu uproszczonym w terminie i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 23, pozew k. 24-25)**

Pozwana uzupełniła swój sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc go na urzędowym formularzu SP. Podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zakwestionowała roszczenie co do zasady i wysokości oraz wniosła o to by powód wypowiedział się na okoliczność sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, w tym odsetek, a także ewentualnego naliczenia pozwanej kosztów windykacji, opłat i prowizji. **(sprzeciw k. 44-47)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, przedstawił rozliczenie wysokości zadłużenia oraz wyjaśnił jakie opłaty i prowizje z tytułu windykacji naliczono pozwanej. Wniósł wreszcie o orzeczenie o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. **(odpowiedź na sprzeciw k. 52-57)**

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił - pełnomocnik powoda został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, że istotnie powództwo zostało wytoczone przed upływem terminu przedawnienia, natomiast wniósł o jego oddalenie ze względu na zasady współżycia społecznego i trudną sytuację finansową pozwanej. Na wypadek uwzględnienia powództwa, wniósł o nieobciążanie pozwanej kosztami procesu. Podniósł, że pozwana nie kwestionuje kwoty dochodzonej pozwem, jeśli chodzi o kapitał i odsetki, kwestionuje natomiast zasadność i wysokość obciążenia pozwanej zryczałtowanymi kosztami windykacji, typu wezwania pozwanej do zapłaty, opłaty windykacyjne. **(protokół rozprawy k. 96-96v, potwierdzenie odbioru k. 92)**.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 listopada 2009 roku pozwana R. M. zawarła z powodem (...) F. S. w G. umowę o preferencyjną linię pożyczkową, na podstawie której uzyskała prawo do wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego do kwoty 3.000 zł.

Jednocześnie, zgodnie z umową, pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki poprzez dokonywanie comiesięcznych wpłat na rachunek w wysokości określonej umową – nie mniejszej niż 5% wykorzystanej w ramach limitu kwoty pożyczki. Wpłata powinna być dokonana najpóźniej w ostatnim dniu roboczym każdego miesiąca. Integralną część zawartej umowy stanowiły postanowienia Regulaminu (...), Statutu oraz uchwał władz statutowych (...).

Od zadłużenia przekraczającego przyznany limit oraz od należności przeterminowanych powód zastrzegł sobie prawo naliczania umownych odsetek karnych, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym.

W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, zgodnie z umową, powód miał prawo zaliczać dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności na pokrycie pożyczki. Zgodnie z Regulaminem Preferencyjnej L. Pożyczkowej (...) w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodziły także koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienia i wezwania do zapłaty.

W postanowieniach Regulaminu udzielania Kredytów i P., który również stanowił integralną część umowy, powód zastrzegł sobie prawo pobierania prowizji i opłat określonych w Tabeli prowizji i opłat związanych z obsługą kredytu i pożyczki.

Wobec opóźnień w spłacie zadłużenia powód skierował sprawę do zewnętrznej firmy windykacyjnej, za co naliczył pozwanej opłaty windykacyjne.

Z uwagi na to, że pozwana nie regulowała należności w ustalonym terminie, mimo wcześniejszych wezwań do zapłaty, powód wypowiedział jej umowę pismem z 13 lutego 2012 roku, na podstawie § 22 Regulaminu preferencyjnej linii pożyczkowej (...), w następstwie czego całe zadłużenie stało się wymagalne z dniem 26 marca 2012 roku. **(kserokopia umowy o kartę płatniczą V. wraz z umową o preferencyjną linię pożyczkową k. 30-33, kserokopia deklaracji członkowskiej k. 58, kserokopia wyciągu z Regulaminu i Regulaminu Preferencyjnej L. Pożyczkowej (...) k. 34, k. 79-80, kserokopia statutu (...) im. (...) k. 82-88, kserokopia tabeli opłat i prowizji k. 81, kserokopia wyciągu z rachunku k. 65-78, uchwały (...) k. 37-38, kserokopia wypowiedzenia umowy k. 35, kserokopia potwierdzenia odbioru k. 36-36v, rozliczenie wysokości zadłużenia k. 55-57, okoliczności bezsporne)**

Na dzień wytoczenia powództwa oraz na dzień zamknięcia rozprawy zaległość pozwanej wobec powoda wynosiła 3.508,77 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, na którą to kwotę składała się kwota niespłaconego kapitału 3.000 zł oraz kwota „odsetek” w wysokości 508,77 zł, które były sumą:

- w wysokości 209,79 zł pozostałych kosztów wezwań do zapłaty (70 zł opłat za 2 wezwania do zapłaty i opłata windykacyjna 100 zł) oraz prowizji od linii pożyczkowej (45 zł), pomniejszone o wpłatę 5,21 zł,
- w wysokości 269,88 zł odsetek od pożyczki,
- w wysokości 11,20 zł odsetek karnych naliczonych do dnia wymagalności,
- w wysokości 17,75 zł odsetek karnych, naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu (za 9 dni) od zaległego kapitału 3.000 zł.

W skład powyższej kwoty dochodzonej pozwem wchodziły koszty monitów wysyłanych do pozwanej i windykacji bezpośredniej, w łącznej wysokości 170 zł, w tym: 2 opłaty po 35 zł każda za wezwania do zapłaty wysłane do pozwanej w dniach 14 grudnia 2011 roku i 2 stycznia 2012 roku, a także opłata 100 zł z tytułu windykacji 12 stycznia 2012 roku.

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała tej kwoty. **(okoliczności bezsporne, historia rachunku k. 65-78, rozliczenie wysokości zadłużenia k. 55-57, kserokopie wezwań do zapłaty wraz z potwierdzeniami ich nadania k. 59-64)**

Pozwana R. M. mieszka z mężem i 2 dziećmi, prowadzą oni wspólne gospodarstwo domowe. Dzieci mają 19 i 14 lat i jeszcze uczą się, nie pracują. Pozwana jest pielęgniarką i jej miesięczne dochody to około 1.800 zł, jednak wynagrodzenie za pracę obciążone jest potrąceniami komorniczymi, stąd pozwana otrzymuje miesięcznie 940 zł. Jedno postępowanie egzekucyjne prowadzone jest z wniosku (...) za niespłacony kredyt, a ponadto postępowania dotycząc niespłaconych należności za telefon i czynsz. Przeciwno pozwanym toczy się także postępowanie eksmisyjne. Mąż pozwanej pracuje i zarabia 2.000 zł miesięcznie, przy czym od 2 miesięcy nie ma potrąceń komorniczych z jego wynagrodzenia, bo wszystko pospłacał. Pozwani starają się dobrowolnie spłacać zaległości bez komornika, co czasem doprowadza do tego, że nie mają pieniędzy na jedzenie na koniec miesiąca. Pozwana przeżyła operację ginekologiczną, po której nie mogła dźwigać, w związku z czym została przeniesiona do innej pracy, mniej płatnej. Za pracę pozwana wraz z rodziną płaci około 130 zł miesięcznie, za gaz 70-80 zł miesięcznie, za internet były to opłaty 40 zł miesięcznie, ale został on odłączony. Koszty związane ze szkołą dzieci, ubraniami dla nich i innymi wydatkami to średnio 600 zł miesięcznie. Na jedzenie pozwana z rodziną wydają nie mniej niż 700 zł miesięcznie. Łączne koszty miesięcznego

utrzymania pozwanej, jej męża i dzieci oraz opłaty to koszt rzędu minimum 2.000 zł miesięcznie. Pozwana korzysta z pomocy swojej matki, która albo daje jej 300-400 zł miesięcznie, albo płaci jakieś rachunki. Pozwana i jej mąż z dziećmi nie mają obecnie już żadnego majątku, innych dochodów, ani oszczędności. (**dowód z przesłuchania pozwanej k. 96v**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które to dokumenty nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Podstawę ustaleń faktycznych w zakresie sytuacji życiowej i majątkowej pozwanej, stanowił także dowód z jej przesłuchania jako strony

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części, to jest w zakresie żądanej kwoty 3.338,77 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty (bez opłat za czynności upominawczo-windykacyjne w łącznej wysokości 170 zł z odsetkami umownymi od tejże kwoty).

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było twierdzenie faktyczne powoda o tym, że strony łączyła umowa o preferencyjną linię pożyczkową, na podstawie której pozwana uzyskała prawo do wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego do kwoty 3.000 zł, przy czym była zobowiązana do spłaty pożyczki poprzez dokonywanie comiesięcznych wpłat na rachunek w wysokości określonej umową – nie mniejszej niż 5% wykorzystanej w ramach limitu kwoty pożyczki. Pozwana nie kwestionowała także tego, że od zadłużenia przekraczającego przyznany limit oraz od należności przeterminowanych powód zastrzegł sobie prawo naliczania umownych odsetek karnych, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, a nadto w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, miał prawo zaliczać dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności na pokrycie pożyczki, przy czym w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodziły także koszty windykacji, w tym opłaty za upomnienia i wezwania do zapłaty.

Dowodami z dokumentów załączonych do pozwu, powód udowodnił swoje twierdzenia faktyczne o tym, że pozwana nie regulowała należności w ustalonym terminie, mimo wcześniejszych wezwań do zapłaty, więc powód miał prawo wypowiedzieć jej umowę, co też uczynił, w następstwie czego całe zadłużenie stało się wymagalne z dniem 26 marca 2012 roku. Załączonymi dowodami z dokumentów powód wykazał również sposób wyliczenia i wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

Ostatecznie na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 roku pełnomocnik pozwanej podniósł, że pozwana nie kwestionuje kwoty dochodzonej pozwem, jeśli chodzi o kapitał i odsetki, kwestionuje natomiast zasadność i wysokość obciążenia pozwanej zryczałtowanymi kosztami windykacji, typu wezwania pozwanej do zapłaty, opłaty windykacyjne.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że roszczenie powoda w zakresie kwoty 3.338,77 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty (bez opłat za czynności upominawczo-windykacyjne w łącznej wysokości 170 zł z odsetkami umownymi od tejże kwoty) nie było sporne między stronami.

Sąd nie podzielił podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Bieg terminu przedawnienia został przerwany poprzez wytoczenie powództwa w przedmiotowej sprawie w kwietniu 2012 roku. Powyższe jednoznacznie wskazuje na to, że dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu, pozwana nie miała zatem prawa uchylić się od jego zaspokojenia podnosząc taki zarzut. Na rozprawie pełnomocnik pozwanej przyznał zresztą, że istotnie powództwo zostało wytoczone przed upływem terminu przedawnienia.

Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa ze względu na zasady współżycia społecznego i trudną sytuację finansową pozwanej.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw ku temu by oddalić powództwo z powołaniem się na zasady współżycia społecznego i sytuację finansową pozwanej. Pełnomocnik pozwanej w żaden sposób nie uzasadnił swojego wniosku, ani nie wskazał jaką zasadę współżycia społecznego miałyby naruszyć powód wytaczając powództwo o zapłatę. Wyjątkowy charakter normy zawartej w art. 5 k.c. wyklucza jego wykładnię rozszerzającą. Sąd oczywiście może wziąć pod rozwagę nawet z urzędu naruszenie art. 5 k.c., jako normy prawa materialnego, zatem oddalenie powództwa nie jest uzależnione od zgłoszenia przez stronę pozwaną „zarzutu” naruszenia tego przepisu, ale strona zarzucająca, że powód postępuje w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, obowiązana jest nie tylko pogląd taki uzasadnić, ale także udowodnić okoliczności faktyczne wykazujące takie twierdzenie (art. 6 k.c.). Przyjmuje się przecież domniemanie, że faktyczne, że ten, kto korzysta ze swojego prawa, czyni to w sposób zgodny z zasadami współżycia społecznego. Nadto na ogół przyjmuje się, że na naruszenie zasad współżycia społecznego może powoływać się tylko ten, kto sam ich nie narusza, zaś trudno uznać, że niespłacenie pożyczki w terminie nie stanowiło naruszenia dobrych obyczajów, zwyczajów uczciwego obrotu.

Zła sytuacja finansowa strony także nie może stanowić przyczyny oddalenia powództwa, a jedynie może być wzięta pod uwagę, jak w przedmiotowej sprawie, na płaszczyźnie orzekania o kosztach procesu.

Przedmiotowym powództwem powód domagał się także zasądzenia od pozwanej kwoty 170 zł wraz z umownymi odsetkami, która obejmowała koszty monitów wysyłanych do pozwanej i windykacji bezpośredniej, w tym: 2 opłaty po 35 zł każda za wezwania do zapłaty wysłane do pozwanej w dniach 14 grudnia 2011 roku i 2 stycznia 2012 roku, a także opłatę 100 zł z tytułu windykacji 12 stycznia 2012 roku.

Wskazane opłaty za wezwania do zapłaty i opłata z tytułu windykacji (opłaty za tzw. czynności upominawczo-windykacyjne) zostały zastrzeżone w zawartej przez strony umowie, jako obciążające pozwaną w razie uchybienia postanowieniom umowy, dotyczącym zasad i terminu spłaty pożyczki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy.

Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385¹ § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich.

Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis ten stanowi nadto, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie (Regulaminie oraz Tabeli Prowizji i Opłat) należności za czynności powoda w postaci wezwań do zapłaty i opłat z tytułu windykacji, tzw. opłat za czynności upominawczo-windykacyjne, należy przyjąć, że postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwaną jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jej obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanej, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miała rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały jej narzucone przez pożyczkodawcę. (...) im. (...) posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłatach za czynności upominawczo-

windykacyjne zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanej jako konsumentowi przez kontrahenta. Powyższe postanowienia umowne (postanowienia Regulaminu oraz Tabeli Prowizji i Opłat) kształtują określony obowiązek konsumenta, w przypadku uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłat, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają na wypadek uchybienia zasadom i terminowi spłat dodatkowe opłaty w stałej wygórowanej wysokości.

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy, czynności windykacyjnych.

W konsekwencji należy uznać, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanej zapłaty opłat za czynności upominawczo-windykacyjne (opłat za wezwania do zapłaty, opłat z tytułu windykacji) jest niedozwolonym postanowieniem umownym, a jako takie – w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c. – nie wiąże pozwanej. W omawianym zakresie (170 zł z odsetkami umownymi maksymalnymi od tej kwoty, od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty) Sąd oddalił zatem powództwo, ze względów przytoczonych powyżej, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.338,77 zł (3.508,77 zł – 170 zł = 3.338,77 zł) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty (punkt 1 sentencji wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 482 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową, zarobkową i majątkową pozwanej, która, zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współżycia społecznego, uzasadnia odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu.

Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanej. Jak już wyżej wskazano R. M. prowadzi wspólne gospodarstwo domowe wraz z mężem i 2 niepracujących a uczących się dzieci, zaś wszyscy utrzymują się z łącznego dochodu ok. 3.000 zł, z czego spłacają szereg różnych zadłużeń, częściowo dobrowolnie. Pozwana wyjaśniła, że pod koniec miesiąca rodzina czasem nie ma pieniędzy na jedzenie, a stałe koszty ich utrzymania wynoszą minimum 2.000 zł, zaś reszta pieniędzy jest przeznaczana na dobrowolną spłatę długów.

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, iż nie posiada ona wystarczających środków na pokrycie kosztów procesu, które zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności stron za wyniki sprawy winna ponieść, jako przegrywająca proces w przeważającej części.

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu w e.p.u. - 44 zł, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w wysokości 600 zł – § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.